

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 4Csp/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7920200265
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Zahorčák
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2020:7920200265.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudcom JUDr. Martinom Zahorčákom v spore žalobcu: K. Y., L.. XX.X.XXXX, J. X. XXXX/XX, P., právne zast.: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, právne zast.: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, Trenčín, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 400 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Podanou žalobou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 400 Eur a náhrady trov konania.

Žalobu odôvodnil tým, že dňa 26.9.2013 so žalovaným Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 2.000 Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 84 mesačných splátkach po 48,39 Eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 22,15 % a RPMN od 24,00% do 24,90%. Celková čiastka, ktorú mala žalovanej vrátiť bola 3.939,60 Eur. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobcu k mimosúdnej dohode, domáhal sa žalobca ochrany svojich práv na príslušnom súde. Žalobkyňa v žalobe v zastúpení právnym zástupcom uviedla, že Zmluva je v rozpore s právnou úpravou, najmä zákonom č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov - o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), teda že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Okresný súd Trebišov rozsudkom zo dňa 05.11.2018, sp. zn. 14Csp/99/2017 žalobe žalobcu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplataenie sumy vo výške 1.037,43 Eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 26.05.2017 do zaplataenia, vrátane zaplataenia trov právneho zastúpenia v rozsahu zodpovedajúcemú úspechu žalobcu v spore (ďalej ako „Rozsudok“). Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil najmä nasledovné nedostatky:

- do celkových nákladov nebolo zahrnutý poplatok za doplnkové služby, a to za možnosť odkladu splátok, doplnková služba pre spotrebiteľa nie je výhodná, je povinný za ňu platiť poplatky aj v prípade, že ju vôbec nevyužije, a to aj za tie mesiace, kedy ju podľa úverových podmienok ani využiť nemôže,
- doplnkovú službu je možné považovať za neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. t) OZ,
- údaj o RPMN uvedený v zmluve pod bodom 38, ako aj celková čiastka splatná spotrebiteľom (bod 42. zmluvy), sú v predmetnej zmluve uvedené nesprávne v neprospech spotrebiteľa,

d) výška RPMN musí byť v zmluve uvedená jednoznačne a nie v žalobcom určenom percentuálnom rozmedzí.

Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.01.2019 a vykonateľnosť dňa 26.01.2019.

Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi vydať.

Ďalej citoval § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov - o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoOS“).

Žalobca má za to, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa citovaného ustanovenia.

Vo veci totiž existuje:

1. porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá ZoSÚ v spojení so zákonom č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov - Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“); konkrétne sa jednalo o uvedenie pravdivých náležitostí úveru a zdržanie sa používania neprijateľných podmienok a obchádzanie zákona,
2. spotrebiteľ (žalobca) úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne (v prospech spotrebiteľa) rozhodnuté Rozsudkom,
3. príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil Zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy.

Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadostučinenia pritom zákon nevyžaduje. Podnikatelia, žalovaný, totiž bežne v rámci obdobných žalôb namietajú účelovo tým, že na strane spotrebiteľa žiadna reálna ujma nevznikla, a teda by zadostučinenie nemalo byť priznané. Uvedená argumentácia je však nesprávna a účelová, bez opory v právnom poriadku a dokonca v priamom rozpore so samotným účelom inštitútu primeraného finančného zadostučinenia.

Súdy Slovenskej republiky sa s uvedeným argumentom opakovane zaoberali a konštantne uzatvárajú, že tento argument nemá žiadnu právnu relevanciu. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 07.12.2017, sp. zn. 3Co/101/2017).

Pri nároku na primerané finančné zadostučinenie postačuje samotná hrozba ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 7Co/100/2017).

Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 7Co/101/2017)

Na priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie teda postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utrpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí.

V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadostučinenia) ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy, by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v končenom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobcu je pritom zrejмый z toho, že najskôr bol zo strany žalovaného zavedený (nepravdivo informovaný) o podmienkach úveru, následne bol nútený plniť na účet žalovaného prostriedky na ktoré zo zákona nemal žalovaný nárok a napokon bol žalobca nútený podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť.

Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu prax súdov:

Rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 29.06.2016, sp. zn. 5Co/934/2015, Rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 12.05.2016, sp. zn. 13C/329/2015 (potvrdené Krajským súdom Trenčín zo dňa 12.04.2017, sp. zn. 4Co/324/2016), Rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 24.02.2015, sp. zn. 18Co/285/2014, Rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 31.03.2016, sp. zn. 7Co/350/2015, Rozhodnutie Okresného súdu Svidník zo dňa 24.11.2014 sp. zn. 7C/274/2013.

Výšku primeraného finančného zadostučinenia žalobca vyčísluje na sumu 400 Eur. Napríklad aj Krajský súd Trenčín (sp. zn. 5Co/934/2015) považuje za súladné so zákonom, aby sa výška primeraného

finančného zadosťučinenia odvodzovala od výšky úveru, morálnej a majetkovej ujmy. Krajský súd Prešov (sp. zn. 7Co/350/2015) považoval za logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hroziacej žalobkyni v súvislosti so žalovaným uplatňovaný nárokom. Predmetný názor by teda bolo možné aplikovať na toto konanie v tom zmysle, že výška primeraného finančného zadosťučinenia by mohla vychádzať z ujmy hroziacej žalobkyni v súvislosti s nezákonnou odplatom úveru, ktorú žalovaný od nej požadoval, hoci na ňu nemal nárok, čo bolo súdom aj právoplatne potvrdené. Teda bez zásahu súdu by žalovaný zasiahol do majetkových práv žalobkyne v rozsahu rovnajúcom sa odplate za úver. Odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 1.939,60 Eur (celková čiastka - istina). Žalovaný však v rozpore so zákonom do celkovej čiastky nezapočítal doplnkové služby. Výsledná odplata potom predstavovala až sumu 2.064,76 Eur; teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetková práva žalobkyne. Preto považuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia 400 Eur za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Napokon, ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú podľa žalobcu Intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu (Krajský súd Trenčín, sp. zn. 4Co/124/2019).

2. K žalobe sa vyjadril žalovaný a uviedol, že so žalobou nesúhlasí, nakoľko nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie považuje za nedôvodný.

Základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobca v podanej žalobe však nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil. Ako vyplýva zo samotného pojmu inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparovať a sankcionovať následky, ktoré boli neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobené. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparovať.

Ďalším atribútom, ktorý musí súd zohľadniť pri priznaní finančného zadosťučinenia je, že takéto zadosťučinenie môže priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv, alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými zákonmi. Z hľadiska § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, preto musí byť preukázané, že došlo k úspešnému uplatneniu práva na strane spotrebiteľa.

Je nesporné, že Okresný súd Trebišov rozsudkom č.k. 14Csp/99/2017 zo dňa 05.11.2018 zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.037,43 Eur s prísl. Ani uvedené rozhodnutie však nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný má totiž za to, že nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa v súdnom konaní, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Predmetom konania vedeného pod sp.zn. 14Csp/99/2017 nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale išlo výlučne o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žaloba v pôvodnom konaní vedenom pod sp.zn. 14Csp/99/2017 znela na zaplatenie sumy 1.037,43 Eur s príslušenstvom. Z toho žiadnym logickým výkladom nemožno dospieť k záveru, akého porušenia práv alebo povinností ustanovených ZoOS a osobitnými predpismi sa žalovaný na žalobcovi dopustil. Žalovaný sumu požadovanú žalobcom na základe vydaného rozsudku uhradil, nedošlo však k žiadnemu prezentovaniu porušenia práv alebo povinností tak žalobcom ako ani samotným konajúcim súdom. Uvedenou problematikou sa zaoberal aj Krajský súd v Prešove v rozsudku č.k. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013.

V danom konaní bol vydaný rozsudok na plnenie - úhradu sumy 1.037,43 Eur, nedošlo teda k žiadnemu rozhodnutiu, ktoré by deklarovalo porušenie práv alebo povinností zo strany žalovaného. Podľa názoru žalovaného žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne toho, že zo strany žalovaného skutočne došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, nakoľko v žalobe nešpecifikoval ani bližšie nekonkretizoval akého konkrétneho porušenia práva alebo povinnosti sa mal žalovaný údajne dopustiť ani toto porušenie presne nevymedzil odkazom na konkrétne ustanovenie zákona ani nepredložil súdu rozhodnutie, ktoré by preukazovalo, že by žalovaný porušil práva alebo povinnosti ustanovené ZoOS a osobitnými predpismi. Rozsudok

Okresného súdu Trebišov v konaní 14Csp/99/2017, o ktorý žalobca opiera svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie nedeclaroval porušenie práv alebo povinností, ale výlučne vo svojom petite zaviazal žalovaného vyplatiť žalobcovi sumu 1.037,43 Eur s prísl. Do pozornosti súdu žalovaný dáva aj dôvodovú správu k ZoOS konkrétne k § 3. Z výkladu tejto právnej normy vyplýva nárok spotrebiteľa na poskytnutie finančného zadosťučinenia len v prípade, že poskytnuté plnenie (či už tovaru alebo služby) malo vady. Plnenie z úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným žiadne vady nevykazovalo, nakoľko predmet úveru - finančné prostriedky boli poskytnuté riadne a včas. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má slúžiť ako nástroj na odstránenie spôsobenej ujmy spotrebiteľa. To napokon vyplýva aj z dôvodovej správy k citovanému zákonnému ustanoveniu, kde sa uvádza, že finančné zadosťučinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplní svoj účel, aby boli nahradené alebo zmiernené následky.

Ako vyplýva zo samotného inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparať potenciálnu ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby hrozba ujmy vznikla, inak nie je čo reparať. Žalobcovi nielen, že žiadna ani potenciálna ujma nevznikla, ale naopak získal najvýhodnejší úver, aký by mu neposkytla žiadna banka. Žalobca, ako už bolo vyššie uvedené, na súde neuplatňoval porušenie práv alebo povinností zo strany žalovaného, ale len vydanie bezdôvodného obohatenia. Nedošlo teda k naplneniu podmienok ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS, ktorých splnenie je nevyhnutné na úspešné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia na súde. Žalobca uzatvoril úverovú zmluvu v zmysle ZoSÚ, ktorý definuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Je teda adekvátne a samozrejmé, že žalovaný požadoval od žalobcu úhradu jeho dlhu v zmysle úverovej zmluvy. Žalovaný na základe rozsudku Okresného súdu Trebišov sp.zn. 14Csp/99/2017 uhradil žalobcovi sumu prevyšujúcu istinu poskytnutého úveru. Pokiaľ by však mal žalovaný uhradiť žalobcovi ešte „umelo vykonštruované“ finančné zadosťučinenie vo výške 1.037,43 Eur, dostal by sa sám do pozície dlžníka, ktorý by uhradil žalobcovi- ako spotrebiteľovi viac ako mu vrátil! Tento stav určite nemôže byť žiaduci ani na základe európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, nakoľko namiesto zabezpečenia rovnosti účastníkov konania by duplicitné sankcionovanie spôsobilo vznik nerovnováhy v neprospech žalovaného -dodávateľa. Súčasne by sa takýmto rozhodovaním súdov podporila špekulatívnosť spotrebiteľov, ktorým by súd v prípade podania žaloby nielen vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov, ale pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia v sebe zahŕňa funkciu represívnu a preventívnu. Tieto funkcie považujeme za dodržané už samotným rozsudkom v konaní 14Csp/99/2017, keďže žalovaný už raz sankcionovaný bol a to tým, že žalobcovi bol poskytnutý úver bez úrokov a poplatkov a sumu prevyšujúcu istinu mu na základe rozsudku vyplatil. Právo na primerané finančné zadosťučinenie je závislé od úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi osobou - spotrebiteľom, ktorej porušením práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa bola privedená určitá hrozba ujmy. V danom prípade má žalovaný za to, že tieto skutočnosti neboli preukázané, keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno a súdu hodnoverným a presvedčivým spôsobom nepreukázal:

- 1) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi,
- 2) ani že mu v súvislosti s porušením práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi vznikla určitá ujma a ani, že táto ujma mu vznikla vo výške 400 Eur, ktoré požaduje v zmysle finančného zadosťučinenia.

Ďalej poukazuje na rozsudok OS Prešov zo dňa 20.01.2017 sp.zn. 29C/105/2016.

Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia je nevyhnutné vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobcu aj žalovaného, ako aj z okolností, za ktorých malo dôjsť k porušeniu práva žalobcu. V súvislosti s inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia, ktorý si žalobca - spotrebiteľ uplatňuje z úverovej zmluvy je nevyhnutným uviesť si, že to bol práve žalobca, ktorý si o poskytnutie úveru žiadal, s výškou poskytnutého úveru bol oboznámený, taktiež si bol vedomý, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky a rovnako bol oboznámený s výslednou sumou, ktorú má na základe úverovej zmluvy z poskytnutého úveru uhradiť. S celým týmto procesom žalobca ako klient vedome a dobrovoľne súhlasil. Žalovanému preto nie je zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho je, že žalobca

ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky, ale len samotnú istinu poskytnutého úveru. Predstavuje to pre neho výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostane je samotný veriteľ. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovať úverov, za ktoré mu v zmysle ZoSÚ patria úroky a poplatky. Žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobcovi úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobcu zaplatiť úroky. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodržiaval všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatnosťou on sám a nie žalobca ako klient.

Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaný považuje za splnenú už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky, v prípade vyhlásenia úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov.

3. Žalobca reagoval na vyjadrenie žalovaného replikou, v ktorej uviedol, že trvá na podanej žalobe, považuje ju za dôvodnú, pričom argumentácia žalovaného je podľa neho nesprávna a súdnou praxou dávno prekonaná.

Hoci ustanovenie § 3 ods. 5 ZoOS hovorí o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, úmyslom zákonodarcu nebolo podmieňovať tento nárok kumulatívnym porušením práv z viacerých právnych predpisov. Ústavný súd SR pripomína, že Orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchyliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomíňať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu (nález zo dňa 31.08.2017, sp. zn. I. ÚS 155/2017).

Podobným prípadom ako je tento sa už zaoberali súdy aj v iných veciach, napríklad v prípade posudzovania bezúročnosti úveru, kedy veritelia namietali skutočnosť, že úver je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov iba v prípade kumulatívne splnených podmienok, ktorými sú (i) absencia písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere a (ii) absencia niektorých obligatórnych náležitostí podľa ustanovenia § 9 ods. 2 ZoSÚ.

Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 04.10.2016, sp. zn. 12Co/291/2015. Z uvedeného teda vyplýva, že žalovaný na úkor spotrebiteľa presadzuje striktné formálny výklad právnych noriem, ktorý sa prieči ich cieľu a účelu.

Skutočnosť, že podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sú splnené, potvrdzuje aj sám žalovaný, ktorý jasne uvádza, že „je nesporné, že Okresný súd Trebišov rozsudkom č.k. 14Csp/99/2017 zo dňa 05.11.2018 zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.037,43 Eur s prísl.“.

Úspech žalobcu ako spotrebiteľa pri uplatňovaní porušenia práv je podmienkou na priznanie nároku podľa ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS. V súvislosti s tým poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trnava zo dňa 11.12.2019, sp. zn. 24Co/140/2019.

Celkom nepochopiteľne však žalovaný dodáva, že toto rozhodnutie nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností. Je irelevantné, že súd rozhodol o vydaní bezdôvodného obohatenia, pretože toto vzniklo z dôvodu porušenia práv spotrebiteľa, konkrétne práv na riadne, pravdivé a včasné informovanie spotrebiteľa a s tým spojená povinnosť veriteľa (žalovaného) uviesť do zmluvy všetky náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 ZoSÚ. Povedané inými slovami, pokiaľ by súd v konaní 14Csp/99/2017 nezistil porušenie povinností veriteľa podľa ustanovenia § 9 ods. 2 ZoSÚ nikdy by bezdôvodné obohatenie spotrebiteľovi (žalobcovi) nepriznal. Ani skutočnosť, že žalovaný uhradil žalobcom uplatňovanú sumu v konaní 14Csp/99/2017 nie je spôsobilé zhojiť nedostatky zmluvy, ktorú vyhotovil v rozpore so zákonom a zasiahol tak do práv spotrebiteľa, pretože žalovaný bol zaviazaný k úhrade predmetnej sumy práve v dôsledku, že zmluva vykazovala vady nezlučiteľné so zákonom.

V konečnom dôsledku, aj aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR je celkom jednoznačná, pokiaľ ide o podmienky pre priznanie nároku podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona - Napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (rozsudok zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017). Vzhľadom na jednoznačnú súdnu prax sú akékoľvek úvahy žalovaného o neexistencii nároku celkom irelevantné.

Zároveň, ako aj z právnej úpravy (§ 3 ods. 5 ZoOS) a súdnej praxe vyplýva, existencia ujmy nie je podmienkou vzniku uplatneného nároku. Ak ujma vznikne, potom je to iba dôvodom, ktorý musí súd zohľadniť pri výške primeraného finančného zadosťučinenie, pretože existencia ujmy zostruje závažnosť konania žalovaného voči žalobcovi ako spotrebiteľovi.

Žalovaný považuje zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia za duplicitné sankcionovanie, pretože jedna sankcia v podobe bezúročnosti úveru už bola na neho uvalená. K tomu sa už vyjadril aj Krajský súd Prešov vo veci 3Co/40/2014.

Ak by sa totiž žalovaný od počiatku zmluvného vzťahu zachoval čestne a v súlade s právnymi predpismi, nemusel by sa žalobca domáhať primeraného finančného zadosťučinenia ani vydania bezdôvodného obohatenia, ktorú mu vzniklo z dôvodu bezúročného úveru. Žalobca teda preukázal všetky podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie, svoje tvrdenia podložil dôkazmi (právoplatný rozsudok deklarujúci porušenie povinností veriteľa), pričom v súlade so súdnou praxou nemusí preukazovať žiadne ďalšie podmienky (napr. ujma), pretože tieto nie je predpokladom úspešného domáhania sa uplatneného nároku.

Pokiaľ ide o sumu primeraného finančného zadosťučinenia, túto žalobca dostatočne odôvodnil s odkazom na konkrétne skutočnosti. V tejto súvislosti je potrebné tiež zdôrazniť, že výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu, teda žalobca ju odhaduje s prihliadnutím na relevantnú súdnú prax a okolnosti prípadu. Túto nie je možné vypočítať tak, ako napr. bezdôvodné obohatenie z bezúročného úveru. K tomu poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trnava vo veci 24Co/140/2019 a Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 4Co/124/2019.

Primeranosť podľa žalobcu teda posudzovať s ohľadom na:

- a) intenzita zásahu do práv spotrebiteľa - použitie neprijateľných podmienok, zavádzanie spotrebiteľa v otázke nákladovosti úveru (RPMN) a celkovej čiastky, ktorú musí splatiť a iné
- b) výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným - viac ako 2.000 Eur, ktoré žalovaný od žalobcu požadoval na základe zmluvy,
- c) dĺžka trvania závadného stavu - od uzatvorenia zmluvy (26.09.2013) až do právoplatného rozhodnutia (22.01.2019), teda viac ako 5 rokov
- d) objektívne spôsobilosti vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobcu - znižovanie životnej úrovne na úkor žalovaného, ktorý požadoval nepríjemne vysokú odplatu za úver (dvojnásobok toho, čo si žalobca požičal).

Napokon nemožno prehliadať skutočnosť, že žalovaný sa odmietal akokoľvek mimosúdne dohodnúť, teda žalobca bol nútený domáhať sa ochrany svojich práv na príslušnom súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu. Rovnaký postoj vo vzťahu k žalobcovi (spotrebiteľovi) a jeho nárokom má žalovaný aj v tomto konaní.

Záverom poukazuje aj na sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, teda jeho výška musí byť taká, aby bola spôsobilá odradiť žalovaného od ďalšieho protiprávneho konania. Žalobca súhlasí s tým, aby súd rozhodol bez nariadenia pojednávania.

4. Žalovaný sa vyjadril k replike žalobcu duplikou a opakovane uviedol argumenty ako v jeho vyjadrení k žalobe. Ďalej poukázal rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 16Csp/71/2016, Okresného súdu Trebišov, sp.zn. 9Csp/154/2017, Okresného súdu Prešov, sp.zn. 12Csp/147/2016.

Žalobca v konaní doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom pociťoval porušenie svojich práv, aké to malo pre neho dôsledky, v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia až v hodnote 400 Eur a podobne, ktoré sú nevyhnutné na priznanie žalovanej sumy. Účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu, pričom žalobcovi už bolo bezdôvodné obohatenie v sume 1.037,43 Eur vydané. Preto duplicitné vyplatenie žalovanej sumy považujeme za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu od žalobcu požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa slobodne a vážne zaviazal pri podpise zmluve. Takéto konanie jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keď nárok žalobcu na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uplatňovaný v tomto konaní nemá žiadne opodstatnenie a nie je dôvodný, tak čo do dôvodu i výšky. Žalovaný navrhuje, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

5. Podľa § 177 ods. 2 písm. b) CSP, pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia.

6. Podľa § 157 ods. 1 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

7. Podľa § 157 ods. 2 CSP, ak súd vyzve stranu, aby sa vyjadrila o určitom návrhu, ktorý sa týka postupu a vedenia konania, môže pripojiť doložku, že ak sa strana v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky.

8. Ustanovenie § 157 ods. 2 CSP funkčne a systematicky dopĺňa ustanovenie o sudcovskej koncentrácii (§ 153 CSP), čím sa posilňuje zodpovednosť strany za výsledok konania. K určitým otázkam výlučne procesného charakteru môže súd pripojiť doložku, že ak sa strana v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky. V takomto prípade ide o tzv. nevyvrátiteľnú právnu domnienku súhlasu strany konania s procesným postupom súdu. Ako príklad možno uviesť možnosť súdu vyzvať strany, aby sa vyjadrili, či súhlasia s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania podľa § 177 ods. 1 písm. b) CSP s tým, že pripojí doložku, že ak sa strana v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky. Ak sa strana konania nevyjadrí, súd v takomto prípade rozhodne bez nariadenia pojednávania a strane sa nepriznáva možnosť podať odvolanie s odôvodnením, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods.1 písm. b) CSP).

9. Súd vyzval strany sporu (žalobca č.l. 66-67, žalovaný č.l. 46-47), aby sa vyjadrili, či súhlasia s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania, či navrhujú vykonať ďalšie dôkazy a v prípade, že navrhujú vykonanie ďalších dôkazov, aby ich označili resp. predložili súdu. Strany boli v zmysle § 157 ods. 2 CSP poučené, že ak sa v stanovenej lehote nevyjadria, bude súd predpokladať, že nemajú námietky a nenavrhujú vykonať ďalšie dôkazy. Žaloba súhlasil a žalovaný sa v stanovenej lehote nevyjadril, preto súd v zmysle vyššie uvedených ustanovení zákona rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania.

10. Súd vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav veci:

Žalobca so žalovaným uzavreli dňa 26.9.2013 Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 2.000 Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 84 mesačných splátkach po 48,39 Eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 22,15 % a RPMN od 24,00% do 24,90%. Celková čiastka, ktorú mala žalovanej vrátiť bola 3.939,60 Eur. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobcu k mimosúdnej dohode, domáhal sa žalobca ochrany svojich práv na príslušnom súde. Žalobkyňa v žalobe v zastúpení právnym zástupcom uviedla, že Zmluva je v rozpore s právnou úpravou, najmä ZoSÚ, teda že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Okresný súd Trebišov rozsudkom zo dňa 05.11.2018, sp. zn. 14Csp/99/2017 žalobe žalobcu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 1.037,43 Eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 26.05.2017 do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu zodpovedajúcej úspechu žalobcu v spore. Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil najmä nasledovné nedostatky:

a) do celkových nákladov nebolo zahrnutý poplatok za doplnkové služby, a to za možnosť odkladu splátok, doplnková služba pre spotrebiteľa nie je výhodná, je povinný za ňu platiť poplatky aj v prípade, že ju vôbec nevyužije, a to aj za tie mesiace, kedy ju podľa úverových podmienok ani využiť nemôže,
b) doplnkovú službu je možné považovať za neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. t) OZ,

c) údaj o RPMN uvedený v zmluve pod bodom 38, ako aj celková čiastka splatná spotrebiteľom (bod 42. zmluvy), sú v predmetnej zmluve uvedené nesprávne v neprospech spotrebiteľa,

d) výška RPMN musí byť v zmluve uvedená jednoznačne a nie v žalobcom určenom percentuálnom rozmedzí.

Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.01.2019 a vykonateľnosť dňa 26.01.2019.

Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi vydať.

Žalobca si od žalovaného uplatňuje v zmysle § 3 ods. 5 ZoOS primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 Eur.

11. Za sporné súd považuje tvrdenia strán ohľadom splnenia predpokladov zo strany žalobcu pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

12. Súd preskúmal podanú žalobu a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná.

13. Podľa § 3 ods. 5 ZoOS, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (na porovnanie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vznikutej ujmy. Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 ZoOS, zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vznikutej ujmy. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.1.2019, sp.zn.: 6Cdo/127/2017).

15. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a právne závery Najvyššieho súdu SR v obdobnej veci, súd konštatuje, že nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je dôvodný. Žalobca preukázal, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn.: 14Csp/99/2017 sa domáhal v zmysle právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, aby žalovaný vydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie, ktoré mu vzniklo v dôsledku porušenia povinnosti žalovaného ako poskytovateľa úveru v zmysle ZoSÚ, ktoré malo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. V danom konaní bol úspešný.

16. Priznané finančné zadosťučinenie musí byť primerané. Primeranosť súd hodnotí individuálne s ohľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu a súd pri ňom nie je viazaný zákonom, uplatňuje pri hodnotení a rozhodovaní voľnú úvahu. V danom spore žalobca požaduje od žalovaného zadosťučinenie vo výške 400 Eur, nakoľko je v nej zohľadnená intenzita zásahu do práv spotrebiteľa (použitie neprijateľných podmienok, zavádzanie spotrebiteľa v otázke nákladovosti úveru - RPMN a celkovej

čiasťku, ktorú musí splatiť a iné); výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným (viac ako 2.000 Eur), ktoré žalovaný od žalobcu požadoval na základe zmluvy; dĺžka trvania závadného stavu (od uzatvorenia zmluvy 26.09.2013 až do právoplatného rozhodnutia 22.01.2019, teda viac ako 5 rokov); objektívne spôsobilosti vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobcu (znižovanie životnej úrovne na úkor žalovaného, ktorý požadoval neprimerane vysokú odplatu za úver - dvojnásobok toho, čo si žalobca požičal); žalobca bol nútený domáhať sa ochrany svojich práv na príslušnom súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu.

Podľa názoru súdu je evidentné, že v prípade ak by sa žalobca nebránil podaním žaloby na súde, došlo by k nezákonnému preplateniu úveru takmer o 100% a žalobca by sa nedomohol vrátenia bezdôvodného obohatenia, ktoré mu skrz porušenia povinnosti žalovaným vzniklo. Z uvedeného dôvodu je súd toho názoru, že požadovaná výška finančného zadosťučinenia je primeraná a bude zároveň viesť žalovaného ako silnejšiu zmluvnú stranu nezneužívať jeho dominantné postavenie v právnom vzťahu a bude ho viesť k takému konaniu a správaniu, aby nedochádzalo k porušovaniu práv spotrebiteľa.

17. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným rozhodnutím, ktoré vydá súdny úradník.

20. O trovách konania súd rozhodol v zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona tak, že priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, lebo žalobca bol v konaní plne úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znova od doručenia opravného uznesenia, len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 127 ods. 1 CSP). Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť podľa § 365 ods. 1, 2, 3 CSP len tým, že : a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch v exekučnom konaní.